

VELYKOS 2014
KRYŽIAUS KELIAS

Comunione e Liberazione

Tau nepasakyta: stenkis ieškoti kelio, kad pasiektum tiesą ir gyvenimą; tau nebuvo šitai pasakyta. Tinginy, kelkis! Pats kelias atėjo pas tave ir tave pažadino iš miego; ir jeigu sugebėjo tave pažadinti, tai kelkis ir eik!

(Šv. Augustinas)

Gavėniai buvo būdingas ir iki šiandien išliko Krikšto „kelio“ pobūdis, nes šis laikas padeda įsisąmoninti, kad krikščionys save realizuoja per tapsmą naujais krikščionimis: istorija nėra baigta, bet kelias, kuris reikalauja naujo darbo. [...]. Kvietimas atsiversti yra kaip paskata grįžti į Tėvo glėbį. Atsiversti reiškia leistis būti užvaldytam (pagautam) Kristaus ir su Juo „grįžti“ pas Tėvą. [...]

Atsivertimas reikalauja nuolankaus pasidavimo Jėzaus mokyklai ir švelnaus sekimo Jo pėdomis. [...]

Tikrasis džiaugsmas, užpildantis žmogaus širdį, ateina iš Dievo: juk iš tikrųjų reikia begalinio džiaugsmo. Nei kasdieniniai rūpesčiai, nei gyvenimo sunkumai nėra pajėgūs užgesinti džiaugsmo, kuris kyla iš draugystės su Dievu. Jėzaus kvietimas paimti Kryžių ir sekti Juo gali atrodyti sunkus ir prieštaringas tam, ko mes norime, apmarinantis mūsų asmeninį išsipildymo troškimą. Bet žiūrint iš arčiau galima suvokti, kad nėra taip: šventųjų liudijimas parodo, Kristaus Kryžiuje, meilėje, kuria Jis save paaukojo, atsisakydamas savęs paties, atrandama vidinė ramybė, kuri yra atsidavimo broliams, ypač vargšams ir pagalbos reikalingiems asmenims, šaltinis. Tai suteikia džiaugsmą ir mums patiems.

(Benediktas XVI)

Kryžiau šventas

Kryžiau šventas visų medžių
Tu tik vienas pažiba.
Neišželdins girios brandžios
Kito tokio niekada.
Saldus medis, vinys saldžios
Keliama saldi našta.

Kietas medis, lenk viršūnę,
Pumpurais minkštais žydėk,
Švelniais lapais glamonėk
Skaistų Atpirkėjo kūną
Ir dangaus kilniausią auką
Medžio širdimi apglėbk.

Jokioj girioj neišaugo jau
kitas medis toks kilnus,
Vertas Viešpatį priglausti
ir išgelbėt mus visus.
Tave vieną krauju prausė
Avinėlis nuostabus.

Tebūnie šlovė Trejybės
Dievui amžinai vienam,
Tėvo ir Sūnaus galybei,
ir Ramintojui šventam;
Amžiais jiems garbė teaidi
žemėj ir danguj aukštam.

I-oji stotis. Viešpats Jėzus nuteisiamas mirti

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

„Tuomet valdytojas jiems tarė: „Katrą norite, kad jums paleisčiau?“ Jie šaukė: „Barabą!“ Pilotas paklausė: „Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?“ Jie visi rėkė: „Ant kryžiaus jį!“ Jis klausė: „O ką gi pikta yra padaręs?“ Bet tie dar garsiau šaukė: „Ant kryžiaus jį!“ Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: „Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!“ O visi žmonės šaukė: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.“ (Mt 27, 21-26)

Mes esame tarp Kristaus žudikų kaip ir visi kiti, bet esame jais absoliučiai ypatingu būdu, kaip yra ypatingas jo ryšys su mumis. Ir vis dėlto yra neišvengiama ši Esatis mūsų gyvenime, nes ji priklauso Jam. Viešpats, būdamas gailestingas, mus pasirinko, mums atleido, mus apglėbė ir apglėbė dar kartą. Jis prisiėmė ant savęs visas mūsų nuodėmes, mums jau atleista. Jis turi pasirodyti. Kaip? Per mano širdį, kuri Jį priima, kuri Jį atpažįsta. Tai toks paprastas dalykas, tačiau pasaulyje nėra nieko dieviškesnio, nėra didesnio stebuklo, tai yra didesnio išankstinio galutinės ir amžinos akivaizdybės paliudijimo.

Toks yra Tavojo Kryžiaus skausmas: tu atėjai, kad eitum drauge su mumis, o mes Tave paliekam vieną. Tegu mūsų akys ir mūsų širdis susijaudina, atmindamos šią tavo paaukotą Esatį, šią Tavo kelionę per dykumą.

(Kun. Luigi Giussani *Tik Jis yra. Meditacijos per Kryžiaus kelią*)

O magne Pater

O magne Pater,
in magnam necessitatem sumus,
nunc igitur obsecramus,
obsecramus te per Verbum tuum,
per quod nos constituisti
plenus quibus indigemus.
Nunc placeat tibi, Pater, quia te decet,
ut aspicias in nos per auditorium tuum,
ut non deficiamus,
et ne nomen tuum in nobis obscuretur,
et per te ipsum nomen tuum dignare
nos adiuvare.

O didis Tėve

O didis Tėve, didelis mūsų poreikis.
Todėl dabar Tavęs maldaujame, per
Tavo Sūnų, per kurį mus praturtinai
visu tuo, ką turime. Tėve, kaip Tau
patinka, atsigręžk į mus ir suteik savo
pagalbą, kad nepražūtume, kad Tavo
garbė mumyse nebūtų užtemdyta, ir
kad dėl tos garbės Tu mums
maloningai padėtum.

II-oji stotis. Viešpats Jėzus paima nešti kryžių

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų į įgulos būstinę ir surinko aplink jį visą kuopą. Jie išrengė jį ir apsiautė raudona skraiste. Nupynė erškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos, o į jo dešinę įspraudė nendrę. Paskui tyčiodamiesi klūpčiojo prieš jį ir sakė: „Sveikas, žydu karaliau!“ Spjaudydami jį, stvėrė iš jo nendrę ir čaižė per galvą. Pasityčioję iš Jėzaus, kareiviai nusiautė skraistę, apvilko jo paties drabužiais ir išsivedė nukryžiuoti. (Mt 27, 27-31)

Nešdamas savo kryžių, jisėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. (Jn 19, 17)

Jėzus su džiaugsmu pasitinka ir apkabina jam uždėdamą kryžių. Šią akimirką Jis mato tave ir mane... Mato mūsų nesėkmes, puolimus, nuodėmes, kančias, bejėgiškumą, netgi “beviltiškumą”... Jo akyse sušvinta iš Jo Širdies trykstančios meilės šviesa. Jis ima kryžių už tave ir už mane, nes myli mus. Jis ima kryžių, kad ir mes turėtume drąsos imti savo pareigų, savo kasdienybės kryžių, kad Jo meilės pavyzdys sustiprintų mus, kai atrodo, kad mūsų kryžius per sunkus, kai norėsim jį mesti ir pabėgti.

Viešpatie, leisk man suprasti, kad mano kryžius yra neišvengiamas ir kad Tu visada ateini padėti man jį nešti, nes Tu mane myli. Mokyk mane palengvinti naštas kitiems ir tuo parodyti savo meilę Tau.

Ti adoro Redentore

Ti adoro, Redentore,
di spine incoronato,
per ogni peccatore
a morte condannato.

Ti adoro, Gesù buono,
schernito, schiaffeggiato,
tu doni il tuo perdono
a chi ti ha flagellato.

Ti adoro, Gesù pio,
in croce immolato;
ripenso nel cuor mio
che tu mi hai tanto amato.
Amen.

Šlovinu Tave, Atpirkėjau

Šlovinu Tave, Atpirkėjau,
Spyglių vainiku karūnuotą,
Kuris dėl kiekvieno nusidėjėlio
Buvai mirties bausme nuteistas.

Šlovinu Tave, gerasis Jėzau,
Išjuoktą ir nuplaktą,
Tu su meile atleidi tiems,
Kurie Tave nuplakė.

Šlovinu Tave, gailestingasis Viešpatie,
Nukryžiuotasis Jėzau,
Savo širdyje prisimenu,
Kaip stipriai mane mylėjai.
Amen.

III-oji stotis. Viešpats Jėzus parpuola po kryžiumi

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Tačiau jis mūsų negalias prisiėmė, mūsų skausmus sau užsikrovė. O mes laikėme jį raupsuotu, – Dievo nubaustu ir nuvargintu. Bet jis buvo sužalotas dėl mūsų nusizengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant jo krito mūsų išganymui, mes buvome išgydyti jo žaizdomis. Visi mes lyg avys pakrikome, kiekvienas eidamas savuoju keliu, o VIEŠPATS uždėjo ant jo kaltę mūsų visų. (Iz. 53, 4-6)

Žmogus nupuolė ir klumpa vis iš naujo: užuot buvęs Dievo atvaizdas, kiek sykių jis yra padaręs iš savęs juokdarį, kažką, kas iškelia ant juoko Kūrėją. Argi tas, kuris keliaudamas iš Jeruzalės į Jerichą, pateko į plėšikų rankas, po to buvo jų išrengtas ir leisgyvis bei kraujuojantis paliktas gulėti šalikelėje, nėra tikslus žmogaus atvaizdas? Jėzus parpuolimas po kryžiumi nėra vien rimbo kirčių nualinto žmogaus suklupimas. Čia iškyla kai kas daugiau, kaip rašo apaštalas Paulius *Laiške filipiečiams*: „Jis, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones... Jis nusizemino tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Fil 2, 6-8). Jėzus suklupime po kryžiaus našta išryškėja visa Jo gyvenimo kelionė: savanoriškas Jo nusizeminimas, kad mus pakeltų iš puikybės. (Benediktas XVI, *Kryžiaus Kelias*)

IV-oji stotis. Viešpats Jėzus susitinka savo Motiną

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Simeonas palaimino juos ir tarė motinai Marijai: „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, – ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, – kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys“ ... Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje. (Lk. 2, 34-35.51)

Jo motinai Marijai atrodė, kad viskas bus gerai.

Ji buvo laiminga, didžiavosi tokiu sūnum.

Didžiavosi, kad ji – tokio sūnaus motina.

Tokio sūnaus.

Gal net tyliai puikavosi ir šlovino Dievą.

Iki tos dienos, kada jis pradėjo savo misiją.

O nuo tada, kai jis pradėjo savo misiją, Ji turbūt jau nebedžiūgavo.

Tris dienas verkė.

Verkė ir verkė.

Kaip dar nė viena moteris nebuvo verkusi.

Jokia moteris.

Štai ką jis padarė savo motinai.

Dar nė vienas sūnus nebuvo suteikęs
motinai tiek skausmo.
Dar nė vienas sūnus nebuvo privertęs
tiek verkti savo motiną.
Štai ką jis padarė savo motinai.
Nuo tada, kai pradėjo savo misiją.
Jis pradėjo savo misiją,
O ji tris dienas verkė.

Tris dienas klaidžiojo sekdamą.
Sekdamą eiseną.
Sekdamą įvykius.
Sekdamą nelyginant laidotuvių
procesiją.
Bet tai buvo gyvojo laidotuvės.
Dar gyvo. (*Ch.Péguy Žanos d`Ark
meilės paslaptis*)

Motinos nukreiptas žvilgsnis į Sūnų pirmiausia reiškia atpažinimą. Kas būtų patikėjęs, kad Kūrėjas tam, kad mes gyventume santykiyje su visu kuo, turėjo to netekti, kad po to vėl visa tai atgautų. Jo Motina tuo iškart patikėjo.
Dievo Motina, padaryk mus savo sąmoningumo dalyviais – sąmoningumo, su kuriuo stebėjai savo mirštantį Sūnų vieną – vieną ant kryžiaus. Tu stebėjai savo Sūnų keliaujantį su žmonėmis, dėl kurių atėjo numirti.“

Nitida stella, alma puella,
tu es florum flos: o Mater pia,
virgo Maria, ora pro nobis!

O ryškioji žvaigžde, dosnioji mergele,
Gražiausioji tarp gėlių; O Gailestingoji
Motina, Mergele Marija, melski už mus.

Jesu Salvator, mundi amator,
tu es florum flos: o Jesu pie,
fili Mariae, eia, audi nos!

Išganytojau Jėzau, pamilęs pasaulį,
Gražiausiasis tarp gėlių, gerasis Jėzau,
Marijos sūnau, meldžiame, išklausk mus.

Coeli Regina, virgo divina,
tu es florum flos: o Mater pia,
virgo Maria, ora pro nobis!

O dangaus Karalienė, Dievo Mergele,
Gražiausioji tarp gėlių; O gailestingoji
Motina, Mergele Marija, melski už mus

V-oji stotis. Simonas Kirenietis padeda Viešpačiui Jėzui nešti kryžių

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį*

*Eidami jie sutiko žmogų iš Kirėnės, vardu Simonas. Tą privertė panėšėti jo kryžių.
Tuomet Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats
savęs, tepasiima savo kryžių ir tseka manimi. (Mt. 27,32; 16,24)*

Tas „kryžius“ – ne kas kita, kaip auka – sekimas Kristumi, Jo mirtimi ir prisikėlimu.
Sėkti Kristų, mylėti Kristų visame kame: štai ką turime pripažinti kaip savo kelio
esmę.

Krikščioniškas gyvenimo apibūdinimas yra toks: *gyvenimas yra pašaukimas*. Tai
pašaukimas atlikti kokią nors misiją, užduotį, kurią Dievas nuolatos skiria
kiekvienam banaliose, kasdienėse situacijose, kurias mes turime išgyventi pagal jo

sumanymą. Viskas man yra duota tam, kad būtų įvykdytas Jo sumanymas (tai ne mano sumanymas), pasireiškiantis per viską, per rašymą, per kalbėjimą, per malda. Viskas yra Kristaus šlovė, tai yra, Dievo sumanymas.

Esame Kristaus Šlovė, bet kartu esame ir jo kančia; esame Kristaus kančia, nes nesame jo Šlovė. Nesuvokiame, kad mūsų kasdienio gyvenimo tikslas yra Kristaus Šlovė. Kristaus auka yra pats ryškiausias Dievo gailestingumo ženklas žmogui.

(Kun. Luigi Giussani Tik Jis yra. Meditacijos per Kryžiaus kelią)

Jesu tibi vivo

Jesu tibi vivo;

Jesu tibi morior.

Jesu sive vivo, sive morior

tuus sum.

Jėzau, dėl tavęs gyvenu

Jėzau, dėl tavęs gyvenu;

Jėzau, dėl tavęs mirštu.

Jėzau, ar gyvendamas, ar mirdamas

tavo esu.

VI-oji stotis. Veronika nušluosto Viešpačiui Jėzui veidą

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Jis nebuvo nei patrauklus, nei gražus: matėme mes jį, bet nepamėgome. Jis buvo paniekintas, žmogaus vardo nevertas, skausmų vyras, apsipratęs su negalia, – toks, kuris prieš žmones užsidengia veidą. Jis buvo paniekintas, laikėme mes jį nieku. (Iz. 53, 2-3)

„Eikš, – sako man širdis, – jo veido ieškok!“ Tavo veido, VIEŠPATIE, aš ieškau! Neslėpk nuo manęs savo veido, neatstumk supykęs savo tarno, – tu buvai mano pagalba. Neatmesk manęs, nepalik manęs, Dieve, mano Gelbėtojai. (Ps. 27, 8-9)

Veronika Tavęs ieškojo minioje. Tavęs ieškojo ir galiausiai surado. Tą akimirką Tavo skausmas pasiekė viršūnę, ji panorė jį numalšinti, nušluostydama veidą drobine skiaute. Tai buvo mažas gestas, bet jis išreiškė visą jos meilę Tau ir visą tikėjimą Tavimi. Šis veiksmas nors ir nedidelis, tačiau paliko gilų įspūdį mūsų krikščioniškosios tradicijos atmintyje.

Viešpatie Jėzau, tai tavo veido mes ieškome. Veronika mums primena, kad tu esi kiekviename žmoguje, kuris kenčia. Viešpatie, leisk tave atpažinti vargstančiuose, ir mažuosiuose tavo broliuose, kad galėtume nušluostyti ašaras verkiantiems, pasirūpinti kenčiančiais ir palaikyti tuos, kurie yra silpni.

VII-oji stotis. Viešpats Jėzus parpuola antrą kartą

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Aš mat buvau lyg patiklus avinėlis, vedamas pjauti, ir net nenujaučiau, kad jie prieš mane slapta mezga sąmokslus: „Sunaikinkime medį su jo vaisiais, išraukime jį iš gyvųjų žemės, kad jo nė vardas nebebūtų minimas“. (Jer 11, 19)

Jėzaus trijų parpuolimų ir kryžiaus naštos tradicija primena Adomo nuopuolį – puolusios žmonijos būtį - ir Jėzaus dalyvavimo mūsų nuopuolyje slėpinį. Istorijoje žmogaus suklupimas įgyja vis naujų formų. Apaštalas Jonas pirmajame savo laiške kalba apie trejopą žmogaus nuopuolį: kūno geismą, akių geismą ir gyvenimo tuštybę. Taip evangelistas turėdamas galvoje savo meto žmonių ydas, pasiekiančias kraštutinumus ir didžiausią sugedimą, aiškina žmogaus bei žmonijos pasidavimą nuodėmei, bet kyla minčių ir apie tai, kaip dar visai neseniai net krikščionybė, pavargusi tikėti, apleido Viešpatį: didžiosios ideologijos bei žmogaus, kuris niekuo nebetiki ir leidžiasi plukdomas pasroviui, subanalėjimas sukūrė naująją pagonybę, blogiausią, kokia tik gali būti, kuri norėdama visiškai pašalinti Dievą, galiausiai nusikratė žmogaus. Ir žmogus liko gulėti dulkėse. Viešpats neša šią naštą, nuolat klupdamas, kad priartėtų prie mūsų: Jis žvelgia į mus, idant prižadintų mūsų širdis; Jis parpuola, kad mus pakeltų. (Benediktas XVI, *Kryžiaus Kelias*)

Jesu dulcis memoria

Jesu, dulcis memoria,
dans vera cordis gaudia:
sed super mel et omnia,
ejus dulcis praesentia.

Nil canitur suavius,
nil auditur jucundius,
nil cogitatur dulcius,
quam Jesus Dei Filius.

Jesu, spes paenitentibus,
quam pius es petentibus!
Quam bonus te quaerentibus!
Sed quid invenientibus?

Nec lingua valet dicere,
nec littera exprimere:
expertus potest credere,
quid sit Jesum diligere.

Sis, Jesu, nostrum gaudium,
qui es futurus praemium:
sit nostra in te gloria
per cuncta semper saecula. Amen.

Jėzau, švelnus prisiminime

Jėzau, švelnus prisiminime,
tikrosios širdies jėgos šaltini:
bet virš kiekvieno švelnumo
yra jaučiamas jo buvimas.

Apie nieką taip švelniai nedainuojama,
nieko taip džiugiai nesiklausoma,
apie nieką taip mielai negalvojama,
kaip apie Jėzų, Dievo sūnų.

Jėzau, sugrižtančiojo prie gėrio viltie,
koks tu esi gailestingas tam, kuris tavęs trokšta!
Koks esi geras tam, kuris tavęs ieško!
Bet koks būsi geras tam, kuris tave suras?

To negali išstarti lūpos,
to negalima išreikšti žodžiais:
tik tas, kuris tai išbando, gali tikėti,
ką reiškia mylėti Kristų.

Būk, o Jėzau, mūsų džiaugsme,
tu būsi amžinasis atpildas:
tavyje teesie mūsų šlovė
per amžių amžius. Amen.

VIII-oji stotis. Viešpats Jėzus ramina verkiančias moteris

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Atsigręžęs į jas, Jėzus prabilo: „Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų! Ateis dienos, kai sakys: 'Laimingos nevaisingosios! Laimingos negimdžiusios ir nežindžiusios!' Tada sakys kalnams: 'Griūkite ant mūsų!' ir kalvoms: 'Pridenkite mus! Jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kas gi laukia sausuolio?'“ (Lk. 23, 28-31)

Griežti Jėzaus žodžiai Jį lydėjusioms ir apverkusioms Jeruzalės moterims verčia susimąstyti. Kaip Jį suprasti? O gal tai priekaištas dėl grynai jausminio pamaldumo, kuris neveda į atsivertimą ir netampa išsisknijusiu tikėjimu? Kas iš to, jei žodžiais ir jausmais rypuosime dėl šio pasaulio kentėjimų, bet savo gyvenimo nekeisime? Todėl Viešpats įspėja apie šį mums būdingą paslydimą. Jis mums parodo nuodėmės sunkumą ir teismo rūstybę. Nes, nepaisant mūsų baisėjimosi blogiu ir nekaltųjų kančia, argi nesame linkę pernelyg siaurai suvokti blogio mastą? Ar neiškeliamo vien tik švelnių ir meilingų Dievo ir Jėzaus bruožų, bausmės aspektą ramiai atidėję į šalį? Argi Dievas keltų dramą dėl mūsų silpnumo? - galvojame. Juk esame tik žmonės! Tačiau, žvelgdami į Sūnaus kančią, matome, kokie neapsakomai žiaurūs yra nuodėmės padariniai ir kokio atpirkimo reikia, kad ji būtų visiškai sunaikinta. Kenčiančio Viešpaties akivaizdoje negalime supaprastinti blogio problemos. Jis sako taip pat ir mums: verkite ne manęs, bet savęs pačių... Nes jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kad gi laukia sausuolio? (Benediktas XVI, Kryžiaus Kelias)

IX-oji stotis. Viešpats Jėzus parpuola trečią kartą.

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Visi, kurie einate šiuo keliu, pažvelkite ir pamatykite, ar yra toks skausmas, kaip tas skausmas, kuris ištiko man [...] Mano kojoms paspendė pinkles, parvertė mane. [...] Viešpats atidavė mane į rankas, kurioms nepajėgiu priešintis. (Rd 1, 12-14)

Jėzus parkrenta trečią kartą.

Iš tikrųjų jis parkrito tris kartus. Tai apmąstėme ir dėl to verkėme kiekvieną kartą, lyg patys būtume stovėję šalikelėje. Taip, mes matėme Jį parkrentantį, bet ar mes matėme Jį pakylantį pirmą, antrą, net ir trečią kartą?

Jis nukrito tris kartus, bet pakilo keturis kartus. Ketvirtą kartą Jis nebuvo parkritęs ant žemės, bet pakeltas ant kryžiaus, mirdamas Jis pats padėjo savo sielą. Ketvirtą kartą Jis atsistojo visiems amžiams – Jis prisikėlė iš mirties. Todėl kiekvieną kartą, kai krentame, mes patvirtiname, kad esame gimę kaip Ievos ašarų vaikai. Bet tikėdami

mes galime pakelti save į viltį, į neišveikiamą viltį, kad nuo šiol esame Prisikėlusiojo vaikai.

(Tėvas Elijas *Dievas yra Dovana*)

Ognun m'entenda

*Ognun m'entenda divotamente
lo pianto che fece Maria dolente
del suo figliol tanto dilicato.*

*Visi ištikimai teįsiklausu,
kaip Marija skausmingai apverkia
savo švelnujį sūnu.*

O Jesu Christo, bello mio figlio,
o Jesu bello, bianco e vermoglio,
o de la trista Madre el consiglio
su ne la croce già conficato.

O Jėzau Kristau, gražusis mano sūnau,
o gražus, baltas, raudonas Jėzau,
liūdnoš motinos patarėjau,
prikaltas prie kryžiaus.

X-oji stotis. Viešpačiui Jėzui nuplėšia drabužius

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį*

„...dalijasi tarpusavyje mano drabužius ir meta kauliukus dėl mano apdaro.“

(Ps 22, 19)

*„Kareiviai, nukryžiuavę Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis
kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki
apačios ištisai megzta. Todėl jie tarėsi: „Neplėšykime jos, bet verčiau meskime burtą,
kam ji teks.“ Taip išsipildė Raštas:*

*Jie drabužius mano dalijas,
meta dėl mano apdaro burtą.*

Šitaip kareiviai ir padarė.“ (Jn 19, 23-25)

Jėzui nuplėšia drabužius. Būti viešai apnuogintu reiškia, kad Jėzus yra niekas, kad Jis tėra tik atstumtasis ir paniekintasis. Apnuogintas Jėzus mums primena faktą, kad mes visi esame praradę „pirmykštį drabužį“, tai yra Dievo spindesį. Po kryžiumi kareiviai meta burtus, kuriam iš jų atiteks skurdi jo nuosavybė – drabužis. Evangelijų autoriai apie tai pasakoja 22-osios psalmės žodžiais ir mums sako tai, ką Jėzus tars Emauso mokiniams: viskas nutiko, kad „išsipildytų raštai“. Čia nebuvo nieko netikėta, visa, kas įvyko, buvo surašyta Šventajame Rašte ir atitiko dieviškąjį planą. Viešpats patiria visas žmonijos pragaišties fazes ir pakopas, tačiau kiekviena šių pakopų, kad ir kokia karti ji būtų, yra atpirkimo žingsnis.

(Benediktas XVI, Kryžiaus Kelias)

XI-oji stotis. Viešpatį Jėzų kala prie kryžiaus

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Viršum jo galvos jie prisegė užrašytą jo kaltinimą: „Šitas yra Jėzus, žydų karalius“. Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės. Praeiviai užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: „Še tau, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai; gelbėkis pats! Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!“ Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais ir seniūnais, kalbėdami: „Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime. (Mt. 27, 37-42)

Brangūs broliai ir seserys, žvelkime į ant kryžiaus perdurtą Kristų! Jis yra labiausiai sukrečiantis Dievo meilės apreiškimas. Ant kryžiaus pats Dievas it išmaldos prašo savo kūrinio meilės: jis trokšta kiekvieno iš mūsų meilės. Apaštalas Tomas įžiūrėjo Jėzuje „Viešpatį ir Dievą“, įbesdamas pirštą į žaizdą jo šone. Nestebėtina, jog daugybė šventųjų Jėzaus Širdį laikė labiausiai jaudinančia šio meilės slėpinio išraiška. Iš tiesų tikrai meilė, vienijanti neužsitarnaujamą savęs atidavimą ir aistringą abipusiškumo troškimą, sukelia apgirtimą, leidžiantį lengvai pakelti sunkiausias aukas. Jėzus yra pasakęs: „Kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs“ (Jn 12, 32). Atsakas, kurio iš mūsų karštai laukia Viešpats, – tai jo meilę priimti ir leisti, kad jis patrauktų prie savęs. Tačiau vien priimti jo meilę neužtenka. Į tokią meilę būtina atsiliepti išsipareigojant perteikti ją kitiems: Kristus „traukia mane prie savęs“, kad su manimi susivienytų ir išmokytų mane jo paties meile mylėti brolius ir seseris.

(Benedikto XVI žinia 2007 m. gavėnios proga)

Tu mi guardi dalla croce

Tu mi guardi dalla croce
Questa sera, mio Signor,
Ed intanto la tua voce
Mi sussurra: „Dammi il cuor!“

Questo cuore sempre ingrato
Oh, comprenda il tuo dolor
E dal sonno del peccato
Lo risvegli, alfin, l'amor.

Madre afflitta, tristi giorni
Ho trascorso nell'error.
Madre buona, fa ch'io torni
Lacrimando al Salvator.

Tu žvelgi į mane nuo kryžiaus

Tu žvelgi į mane nuo kryžiaus
Ši vakarą, o mano Viešpatie,
O tavo balsas tuo metu
Tyliai šnabžda: „Atiduok man savo širdį!“

Ši širdis - visuomet nedėkinga,
O, kad ji suprastų tavo skausmą,
Bet iš nuodėmingo miego
Tu pažadini netgi meilę.

O, kenčianti motina, liūdnai praleidau
savo dienas klysdamas,
Geroji motina, padaryk taip, jog
Grįžčiau su ašaromis pas Gelbėtoją.

XII-oji stotis. Viešpats Jėzus miršta ant kryžiaus

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Šeštai valandai atėjus, visą kraštą apgaubė tamsa iki devintos valandos. Devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: Elojė, Elojė, lemá sabachtáni? Tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane

apleidai?! Kai kurie ten stovintys išgirdę sakė: „Matai, jis šaukiasi Elijo“ Tada vienas nubėgęs pamirkė kempinę perrūgusio vyno, užmovė ją ant nendrės ir padavė jam gerti tardamas: „Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis Elijas jo nuimti“. Bet Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė dvasią.

Tuo metu šventyklos uždanga perplyšo į dvi dalis nuo viršaus iki apačios. Šimtininkas, stovėjęs priešais ir matęs, kaip jis šaukdamas mirė, tarė: „Iš tikro šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!“ (Mk 15, 33-39)

Negalime pamiršti kiekvieną dieną, kokia kaina mes buvome išgelbėti.

Pasiukojimas nėra prieštaravimas, net ir žmogiškas sutriuškinimas nėra prieštaravimas, jis yra Prisikėlimo ištakos, yra tikro gyvenimo galimybė.

Įvykis, kuris kartojasi čia ir dabar, jei visų pirma jis yra faktas – faktas, kurio negalima susiaurinti iki kažko, kurio negalima cenzūruoti, kurio nebegalima sunaikinti – jei visų pirma jis yra faktas, tai yra faktas tau, kuris tave domina labiau už viską. Tai faktas tau! Tau, man, man! „Tau“ – tai balsas, išsilaisvinantis iš Nukryžiuotojo širdies. „Man“ – tai aidas, dėl kurio kenčia mano širdis, mano sąmonė.

(Kun. Luigi Giussani Tik Jis yra. Meditacijos per Kryžiaus kelią)

XIII-oji stotis. Viešpatį Jėzų nuima nuo kryžiaus

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

Šimtininkas ir kiti su juo sergintys Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa, kas dėjosi, labai išsigando ir sakė: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!“ Tenai buvo daug moterų, kurios žiūrėjo iš tolo. Jos buvo atlydėjusios Jėzų iš Galilėjos, jam patarnaudamos. (Mt. 27, 54-55)

Taigi Dievo prigimtis žmogui atsiskleidžia kaip absoliuti dovana: Dievas atiduoda save, jis dovanoja save žmogui. [...] Jis atidavė save man, atiduodamas man savo būtį: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“. O tada, kai žmogus mažiausiai to tikėjosi, kai negalėjo apie tai net pasvajoti, kai to jau nebesitikėjo, kai nebegalvojo apie Tą, iš kurio gavo būtį, šis vėl sugrįžta į žmogaus gyvenimą, kad jį išgelbėtų, atiduoda save mirdamas už žmogų. Jis atiduoda save visiškai, tai absoliutus savęs dovanojimas, kaip liudija tie žodžiai: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“. [...] Kristus mums suteikia daug daugiau, nei reikėjo, kad būtume išgelbėti: ten, kur buvo apstu nuodėmės, dar apstesnis tapo davimas dovanai. Jis padarė daugiau, nei buvo būtina, kad būtume išgelbėti. (*Kun. Luigi Giussani*)

Per Jo kraują

Per Jo kraują ateiname
Pas Tą, kuris tvėrė žemę ir dangų
Prie Jo sosto mus atveda
Šventa Jėzaus auka

Tai Jo kraujas atpirko mus,
Tai Jo kraujas atvėrė mums dangų
Tai Jo kraujas nuplovė mus,
Štai mes švarūs ir tyri.

Jėzaus kraujas(3)
Jėzaus kraujas Golgotoje.

XIV-oji stotis. Viešpatį Jėzų laidoja

Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname tave, kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį

„Toje vietoje, kur buvo nukryžiuotas Jėzus, buvo sodas ir sode naujas kapo rūsys, kuriame dar niekas nebuvo laidotas. Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo žydų Prisirengimo diena, o kapas arti“ (Jn 19, 41-42). „Paskui jie užrito didelį akmenį ant rūsio angos ir nuėjo. Ten dar buvo Marija Magdalietė ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais kapą“ (Mt 27, 60-61).

Imperatorius kreipėsi į krikščionis sakydamas: «Keistieji žmonės... pasakykite man jūs patys, krikščionys, apleisti daugumos jūsų brolių ir vadų : ką turite brangiausio krikščionybėje?». Tuomet atsistojo vienuolyno vyresnysis Ivanas ir švelniai atsakė : «Didis valdove! Tai, ką turime brangiausio krikščionybėje, yra pats Kristus. Jis pats ir visa tai, kas kyla iš Jo, kadangi mes žinome, kad Jame įsikūnijusi visa Dieviškumo pilnatvė».

(Vladimiras Solovjovas, *Trys pokalbiai ir legenda apie Antikristą*)

La strada

È bella la strada per chi cammina.

È bella la strada per chi va.

*È bella la strada che porta a casa
e dove ti aspettano già.*

*È gialla tutta la campagna
ed ho già nostalgia di te*

*ma dove vado c'è chi aspetta
così vi porto dentro me...*

*Porto con me le mie canzoni
ed una storia cominciata
è veramente grande Dio
è grande questa nostra vita.*

Gražus yra kelias tam, kas juo žengia. Gražus yra kelias tam, kas eina. Gražus yra kelias, vedantis namo, kur tavęs jau laukia. Geltonyje paskendęs visas kaimas, aš jau pasiilgau tavęs, ten, kur einu, manęs laukia, todėl aš ne vienas. Nešiosi kartu savo dainas ir seniai pradėtą istoriją, tikrai didis yra Dievas, didis yra šitas mūsų gyvenimas.

BET KRISTUS NUGALĖJO MIRTĮ IR DABAR YRA TARP MŪSŲ KAIP PIRMAJĄ DIENĄ SIŪLYDAMAS SAVO DRAUGYSTĘ

Dabar Didžioji savaitė, jeigu žmogus Didįjį ketvirtadienį, Didįjį penktadienį, Didįjį šeštadienį ir Velykų dieną, taigi šias keturias dienas praleis nežvelgdamas Kristui į akis, o tik susirūpinęs savo nuodėmėmis ir savo tobulėjimu arba galvodamas apie dalykus, apie kuriuos reikia pamąstyti, paskui jis pasijus pavargęs ir vėl gyvens kaip anksčiau. Tuo tarpu žvelgimas Kristui į akis keičia žmogų. Bet kad jis pasikeistų, reikia į akis žvelgti iš tiesų, trokštant gėrio, trokštant tiesos: „Aš sugebu viską, Viešpatie, jeigu tik esu su tavimi, kuris mane stiprini“. Būtent šis „tu“ vyrauja, o ne dalykai, į kuriuos reikia atsižvelgti. (*Kun. Luigi Giussani*)

“Jėzus Kristus tave myli, atidavė savo gyvybę, kad tave išgelbėtų ir dabar kasdien šalia tavęs gyvena, kad tave apšviestų, sustiprintų, išlaisvintų”. Kai sakoma, kad toks skelbimas yra “pirmasis”, tai nereiškia, kad jis yra pradžioje ir po to pamiršamas ar pakeičiamas kitais jį pranokstančiais turiniais. Jis yra pirmas kokybine prasme, nes tai *pagrindinis* skelbimas, vis išgirstinas iš naujo. Tai skelbimas, atsiliepiantis į kiekvieno žmogaus širdyje gyvą begalybės troškimą. Vis dėlto tokį įsitikinimą palaiko nuolat atnaujinama asmeninė Jo draugystės ir žinios ragavimo patirtis, įsitikinus, remiantis savo patirtimi, jog ne tas pats pažinti Jėzų ir Jo nepažinti, ne tas pats eiti su Juo ar eiti apgraibomis. Gerai žinome, kad gyvenimas su Jėzumi tampa daug pilnatviškesnis ir kad su Juo lengviau surasti kiekvieno dalyko prasmę.

Popiežius Pranciškus

Pirmiau dėl mano ugdymo šeimoje ir seminarijoje, vėliau dėl savo meditavimo buvau tvirtai įsitikinęs, kad tikėjimas, kuris negali būti aptinkamas ir surandamas dabartinėje patirtyje, jos patvirtinamas, naudingas atsakant į jos poreikius, netaps tikėjimu, gebančiu atsilaikyti pasaulyje, kuriame viskas, *viskas*, liudijo ir liudija priešingai. Parodant tikėjimo ryšį su gyvenimo poreikiais ir, vadinasi - šis “vadinasi” man yra svarbus – įrodant tikėjimo pagrįstumą, naudojama tiksli racionalumo samprata. Sakyčiau, kad tikėjimas išaukština racionalumą, tai reiškia, kad tikėjimas atitinka kiekvieno žmogaus širdies pamatinius ir pirmapradžius poreikius. Todėl pagrįsti tikėjimą reiškia vis daugiau, vis plačiau, vis turiningiau apibūdinti autentiškos Kristaus esaties, kurios “sargybinis” yra Romos Popiežius, poveikį Bažnyčios gyvenime.

Kun. Luigi Giussani